

2. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Joh. 2: 1-11

Viime sunnuntain evankeliumissa kerrottiin, kuinka meidän Vapahtajamme palasi takaisin vanhempiensa kanssa ja oli heille alamainen, sitten kun he olivat löytäneet Hänet istumassa temppelissä, jossa Hän antoi juutalaisten opettajien opettaa itseään. Tämä tapahtui silloin, kun Jeesus oli 12 vuoden vanha, ja aina siitä ajasta lähtien Hänen 30. ikävuoteensa asti me emme tiedä Hänestä muuta kuin, että kaikki ihmettelivät, kun Hän esiintyi niin kuin profeetta kansansa seassa, ja he kysyivät: ” **Eikö tämä ole seppä, Marian poika, ... ? ja he pahenivat hänessä.**” Mark. 6: 3. Tähän Jeesus vastasi heille, että profeetta mieluummin tuli ylenkatsotuksi isänmaassaan, sukulaistensa seassa ja kotonansa. Sen myös kokemus vahvistaa meille tähän päivään asti; niin on maailman yleinen ja tavallinen meno. Mutta kun Jeesus oli 30 vuoden vanha, antoi Hän Johannes Kastajan kastaa itsensä, ja sen kautta Hänet vihittiin ryhtymään opetusvirkaansa kansan seassa. Siitä ajasta lähtien me saamme tietää Hänen useimmiten tehneen ihmeitä, se on sellaisia ihmeteltäviä töitä, jotka eivät voi tapahtua ihmisen voimalla. Näitä Hän teki, osittain tehdäkseen niillä hyvää ihmisille; sillä aina oli ja on vieläkin Jeesuksen suurin halu, että Hän voi auttaa ihmisiä hädässä ja tuskassa, minkätähden myös kaikki hätääntyneet ja murheelliset voivat turvallisesti paeta Hänen tykönsä, ja silloin he varmasti tulevat autetuiksi; osittain Hän myös teki niitä siksi, että ihmiset niistä uskoisivat Hänen olevan Jumalan lähettämän ja Hänellä olevan Jumalan voiman tekemään, mitä Hän tahtoi, ja mitä kukaan muu ei voinut tehdä. Kun he tästä olivat vakuuttuneet, voivat he helposti ymmärtää, että Hänen sanansa ja oppinsa oli totuus. Sillä kuinka muutoin Jumalan voima olisi Hänellä, jos Hän olisi ollut valheen saarnaaja? Tämä oli myös välttämätöntä siihen aikaan; sillä kuinka kansa muutoin olisi uskonut Hänen oppiansa? He tiesivät, että Hän oli Marian poika, he tiesivät Hänen halpa-arvoisen syntymisensä ja kasvatuksensa, he tunsivat Hänen sukunsa, ja Hänet itse he tunsivat kirvesmieheksi. Ja nyt Hän tuli esiin, sanoi olevansa itse Jumala ja tekevänsä samoja töitä kuin Isäkin, sanoi myöskin, että Hänen pitäisi antaa henkensä lunastukseksi ja maksuksi koko maailman edestä ja

2. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

tulla elävien ja kuolleitten tuomariksi. Heidän oli mahdotonta uskoa tätä, ellei Hän näiden ihmetöitten kautta olisi osoittanut olevansa tosi jumalallinen opettaja. Ja monet tulivat myös sen kautta totuuden tuntuun, tunnustivat Hänet siksi kuin Hän oli ja uskoivat Häneen. Niin me esimerkiksi tiedämme, että kun meidän Vapahtajamme oli ruokkinut 5000 miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla, niin tulivat he saman ihmetyön kautta niin vakuuttuneiksi, että heidän täytyi tunnustaa Hänen olevan suuren profeetan. ” **Kuin siis ne ihmiset sen merkin näkivät, minkä Jeesus teki, sanoivat he: tämä on totisesti se Profeetta, joka maailmaan tuleva oli.**” Joh. 6: 14.

Ensimmäinen ihmetyö, jonka meidän Vapahtajamme täällä maailmassa teki, on se, josta tämän päivän evankeliumissa puhutaan, nimittäin että Hän häissä, joihin Hänet oli kutsuttu, **muutti veden viiniksi**. Sen Hän teki **ilmoittaaksensa kunniansa läsnäoleville**. Ja seuraus siitä oli tämä, että **Hänen opetuslapsensa uskoivat Häneen**. Tästä me voimme ottaa johdatuksen tutkistella:

Uskoa Herraan Jeesukseen; sen todellista laatua, sen välttämättömyyttä ja sen autuaita seurauksia

Jos me kysymme: **mikä on usko**, niin apostoli Paavali selittää sen ihanasti näin: ” **Mutta usko on vahva uskallus niihin, joita toivotaan, ja ei näkymättömistä epäile.**” Hebr. 11: 1. Tämä on yleinen käsitys uskosta. Mitä on nyt sitten erinomattain uskoa Herraan Jeesukseen? Se on, että vastaanottaa Jeesuksen opin totena ja antaa sen sanan todeksi uskomisen vaikuttaa meidän sydämissämme Jumalan Hengen kautta; tai toisilla sanoilla vielä selkeämmin: että uskoa Jeesuksen sanan totuuden joka kohdin ja kaikessa, mitä Hän opettaa meille, että me ilman Häntä olemme vaivaiset kadotetut syntiset, mutta että Hän on tullut maailmaan vapahtamaan syntisiä; että Hänen verensä on ainoa autuuden ja pyhityksen välikappale meille, että siihen asti kun meillä ei ole osaa siinä, emmekä ole saaneet Hänen tähtensä elämää ja autuutta lahjaksi Häneltä, niin kauan me olemme onnettomat ja tulemme iankaikkisesti kadotetuiksi, vaikkakin koko maailma vielä ylistäisi meitä autuauksi meidän nuhteettomuutemme ja hyvien tekojemme tähden; että niin kuin Vapahtajan kallis veri on se ainoa, jolla me voimme pysyä Jumalan edessä, niin on myös tämä veri vuodatettu kaikkien niiden hyväksi, jotka sitä halajavat ja, jotka mielellään tahtovat tulla puhdistetuiksi ja armoitetuiksi siinä. Kun me uskomme tämän Jeesuksen opin, eli kun meillä on kiinteä vakuutus tästä sydämissämme, niin me uskomme Vapahtajaan, niin me saamme rohkeuden ja luottamuksen Häneen, joka meille Isältä on annettu viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi; niin me tunnemme itsemme köyhiksi vaivaisiksi syntisiksi, mutta jätämme itsemme kuitenkin sekä kaiken

2. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

hätämme ja viheliäisyytemme ainoastaan Hänelle, epäilemme täydellisesti itseämme sekä kaikkea meidän voimistamme ja ansioistamme, emmekä etsi mitään apua muualta kuin Jeesuksesta, joka on syntisten Vapahtaja. Tämä on oikea uskon laatu.

Sen pitää olla vahva vakuutus sydämessä, vaikutettu Jumalan Hengen kautta, joka kirkastaa Herran Jeesuksen ihmisille. Muutoin se on paljas kuollut usko, joka jättää sydämen yhtä kylmäksi; niin kuin me voimme uskoa jonkin asian, jonka suhteen me muutoin olemme välinpitämättömät, joka ei sureta eikä ilahduta meitä. Siksi tapahtuu, että monet tuhannet ihmiset uskovat Jeesuksen opin todeksi, uskovat sen olevan totta, että heidän täytyy tulla Hänen tykönsä, mikäli he tahtovat tulla autuaiksi, mutta pysyvät kuitenkin muuttumattomina. Mistä se johtuu? Tottapa siitä, ettei tämä usko ole mikään kiinteä vakuutus heissä, ei liikuta sydäntä vaan paljasta ymmärrystä tai muistia. Ja syy on siinä, ei että sellaiset ihmiset eivät olisi saaneet syntiänsä anteeksi Jeesukselta ja sentähden huolimatta kaikesta heidän viheliäisyydestään voisi olla tyytyväisiä, ei todellakaan, vaan paljon enemmän siinä, että he ovat kuolleet tunnottomuudessaan eivätkä tunne omaa hätäänsä ja suurta armontarvettansa. Sentähden he kulkevat maailmassa kuin unessa ja lohduttavat itseänsä uskollansa, vaikka he vain paljon luulottelevat omasta täydellisyydestänsä ja ovat täysin välinpitämättömät Herraa Jeesusta kohtaan. He eivät ole koskaan antaneet Jumalan Hengen kirkastaa Jeesusta heidän sydämissänsä, sentähden he eivät myöskään voi omistaa Jeesuksen ansiota itselleen.

Tästä me näemme, mikä varsinaisesti on se, josta meidän pitää olla vakuuttuneita sydämissämme, silloin kun meillä on usko Herraan Jeesukseen; nimittäin ensimmäiseksi meidän täytyy uskoa itsestämme, että me olemme surkeita ja viheliäisiä syntisiä. On käsittämätöntä, kuinka ihmisten ylpeys ja korkeat ajatukset itsestään raukeavat, kun Pyhä Henki paljastaa heille heidän epäuskonsa. Niin kauan kuin ihminen uskoo itsestänsä näin: minä olen tosin raadollinen ihminen, minä niin kuin muutkin, mutta en minä kuitenkaan ole pahempi kuin muutkaan, minulla on kyllä minun vikani, mutta minulla on myös minun hyvät ominaisuuteni; minä sanon: niin kauan kuin ihminen itsestänsä tätä uskoo, on se varma merkki, että hän ei vielä ole saanut uskoa Herraan Jeesukseen, ei vielä ole saanut kiinnittää katsettaan siihen haavoitettuun ja lyötyyn, joka runneltuna ja verisenä riippui ristillä meidän syntiemme tähden. Sillä jos hän olisi saanut kiinnittää katseensa Häneen, niin totisesti kaikki luuloteltu täydellisyys olisi silloin pian kadonnut niin kuin savu ja tomu hänen silmiensä edestä. Kuinka ihmeellistä onkaan, että viheliäinen ihminen, joka pitää pelastettaman saatanan kahleista, oppii syvältä näkemään surkeutensa ja hätänsä. Mihinkä ikinä hän kääntää silmänsä ja miltä puolelta hän katseleekin itseänsä, ei hän näe muuta kuin syntiä ja surkeutta; hän uskoo varmasti itsestään sen saman, minkä Paavali sanoo 1. Tim. 1: 15,

2. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

että hän on suurin ja pahin kaikista syntisistä. Se ihminen, joka ennen oli täysin suruton ja varma, tulee nyt särjetyksi ahdistukseen ja levottomuuteen; hän joka ennen oli ylenkatsonut monia muita, oppii nyt katsomaan itseään kaikkein viheliäisimpänä ihmisenä. Kun todella sitten sellainen syntinen saa syntinsä anteeksi Jeesuksen veressä, ja kun hänen sydämessänsä selkenee, kuinka Vapahtaja on kärsinyt ja täyden tehnyt myös hänen syntiensä edestä; ja kun sitten hänen sydämessään kuuluu: **ole hyvässä turvassa, sinun syntisi ovat sinulle anteeksi annetut**, niin silloin ei suinkaan voida mitään asiaa verrata siihen iloon, mitä sellainen viheliäinen syntinen silloin tuntee. Ahdistus ja pelko katoaa, mutta mahtavatkohan myös meidän ajatuksemme itsemme mitättömyydestä silloin kadota? Kaukana siitä! silloin vasta sydän tulee oikein taipuvaiseksi ja nöyryytetyksi. Nämä kaksi totuutta: sinä olet kurja, viheliäinen syntinen, mutta sinulle on kaikki anteeksi annettu, ne saavat aikaan ja valmistavat juuri mariansydämen, joka makaa tomussa ja itkee Jeesuksen jaloissa. Kun sellainen ihminen sitten seuraa paimentansa, niin hän oppii joka päivä yhä enemmän tuntemaan syvän turmeluksensa ja Vapahtajan väsymättömän kärsivällisyyden, silloin ei hän enää voi olla ilman Vapahtajaa, ja sydän pidetään alati oman mitättömyytensä tuntemisessa. Tämä oli siis se ensimmäinen, jonka meidän pitää uskomana itsestämme, jos meillä pitää oleman usko Jeesukseen. Jos sinä, ihminen, tiedät tunnossasi, ettei koskaan ole ollut sellaisessa hädässä kuin nyt on selitetty, jos sinulla vielä on hyviä ajatuksia itsestäsi ja omasta täydellisyydestäsi, niin sinä voit siitä varmasti päättää, ettei meidän Vapahtajamme vielä ole tullut kirkastetuksi sinun sydämessäsi, ja niin kuulut vielä niitten terveitten joukkoon, jotka eivät tarvitse parantajaa.

Toiseksi samoin kuin ihmisen, kun oikea usko tulee vaikutetuksi hänen sydämessään, välttämättömästi pitää uskoa itsestään, että hän ilman Jeesusta on kadotettu ihminen, samoin pitää hänen myös toiselta puolen oppia uskomaan Vapahtajalla olevan sekä voiman että tahdon auttaa häntä, ja niin täysin olla vakuuttunut siitä, että vaikka kuinka jumalattomaksi, kuinka syntiseksi hän tunteeikin itsensä, niin voi ja tahtoo Vapahtaja anteeksi antaa hänelle kaikki, ilman että hänen pitäisi auttaa itseään omilla töillään. Hän oppikoon uskomaan, että meidän rakas Vapahtajamme on myös häntä varten saanut aikaan iankaikkisen lunastuksen, ja että hänenkin syntinsä olivat maksetut ja sovitetut silloin, kun Jeesus huusi: ” **Se on täytetty.**” Hänen pitää myös oppia uskomaan, että Vapahtaja mielellään tahtoo antaa hänen nauttia hyvää Hänen sovinnostansa, hän oppikoon luottamaan Herraan Jeesukseen. Tämä tapahtuu silloin, kun Pyhä Henki sanan saarnan kautta selittää tällaiselle murheelliselle sydämelle Jeesuksen palavan rakkauden, kuinka Hän kutsuu kaikkia murheellisia, kaikkia raskautettuja ja työtätekeväisiä syntisiä tykönsä; kuinka Hän itse on todistanut etsivänsä uskollisena paimenena jokaista

2. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

lammasta, joka on eksynyt Hänestä; kuinka Hän on tullut maailmaan, ei mitään muuta varten kuin etsiäkseen ja vapahtaakseen sen, joka oli kadotettu ja kuinka Hän sentähden kutsuu kaikkia tulemaan tykönsä. ” **Joka janoaa, se tulkoon minun tyköni ja juokoon.**” sanoo Jeesus. Kun tämä Jumalan Hengen kautta tulee ihmiselle selkeäksi, niin virtaa toivo hänen sydämeensä, ja hän uskaltaa, vaikka vapisten, lähestyä ristiä noutamaan anteeksiantamusta ja kerjäämään armoa siihen asti, kunnes hän saa sisällisen vakuutuksen siitä, että kaikki on hänelle anteeksiannettu.

Useinkin tapahtuu, kun joku ihminen herää syntisuruttomuudestaan ja oppii tuntemaan itsensä todellisessa tilassaan, vaivaisena kadotettuna syntisenä, että hän silloin, sen sijaan että kaiken tämän hätänsä ja viheliäisyytensä kanssa etsiytyisi aivan suoraa päätä Jeesuksen eteen, ajatteleekin itsessään näin: minä tahdon ensin parantaa itseni, ensin panna pois pahuuteni ja ahkeroida tulla hyväksi ja sitten, kun minä mielestäni olen hyvä ja voin olla tyytyväinen itseeni, silloin tahdon tulla Vapahtajan tykö. Nytpä haluankin osoittaakseni, kuinka tyhmästi menettelee sellainen ihminen, joka tahtoo ensin tehdä itsensä pahasta hyväksi, ennen kuin hän menee Vapahtajan tykö, tässä ainoastaan kysyä sellaiselta: kun sinä nyt sitten olet parantanut itseäsi niin paljon, että ajattelet sinulla olevan syytä olla tyytyväinen itseesi, mitä sinä haluat silloin Jeesuksen tykönä? Kukaties sinä tahdot esimerkilläsi osoittaa Hänelle, että sinä pystyt tulemaan täydelliseksi ilman Hänen apuaan, ilman Hänen vertansa? Ei toki! kai sentään sinulla sellaista pilkallista ajatusta ole. Mielummin minä tahtoisin uskoa sinusta, että tahdot parantaa itsesi ennen kaikkea siitä syystä, ettet kertakaikkiaan rohkene lähestyä Häntä niin alastomana ja huonona, kuin tunnet olevasi. Mutta ajattele kuitenkin, rakas sielu! ettei kaikki sinun oma työsi kumminkaan voi sinua mitään auttaa. Lopuksi opit huomaamaan, että sinulle on mahdotonta saada aikaan kaikkein vähintäkään, joka hyvää on, ennen kuin ensin saat armon Jeesuksen tykönä. Vihdoin opit valittamaan tyhmyyttäsi, joka on piinannut ja vaivannut sinua itseäsi ja vetänyt päällesi paljon orjuutta, josta olisit voinut tulla vapaaksi, jos olisit ajatellut, ettet itse ansaitsisi itsellesi autuuttasi, vaan ainoastaan vastaanottaisit sen. Se oli jo nyt sinulle ansaittuna Jeesuksen kuolemassa; Hänelle on maksanut vaivaa se, että me löytäisimme paranemisen Hänen haavoissaan.

Sentähden, niin pian kun ihminen on niin onnellinen, että murhe Jumalan mielen mukaan saa alkunsa hänen sydämessään, täytyy hänen heti käydä Herran Jeesuksen tykö ja etsiä anteeksisaamista Hänen veressään. Sinä murheellinen! voit turvallisesti mennä Hänen tykönsä. Hän on luvannut, ettei Hän halua heittää ketään pois tykönsä. Ja ole vakuuttunut, että mitä kurjemmaksi ja syntisemmäksi sinä tunnet itsesi, sitä otollisempi sinä olet Hänelle, sillä silloin olet oikein sovelias antamaan Hänen siunata ja

2. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

autuaaksitehdä sinut. Muistakaamme sentähden, mitä Paavali sanoo: ” **Mutta joka ei työtä tee, vaan uskoo sen päälle, joka jumalattoman vanhurskaaksi tekee, hänen uskonsa luetaan hänelle vanhurskaudeksi.**” Room. 4: 5. Mitä se on, **ettei työtä tee?** Ei suinkaan niin, että se ihminen, joka tahtoo tulla autuaaksi, saattaisi elää omaa mieltänsä myöten maailmassa kaikenlaisessa kevytmielisyydessä ja säädyttömyydessä. Pois se! Se olisi aivan vastoin Jeesuksen opetusta, joka todella vaatii, **että meidän valkeutemme pitää valistaman ihmisten edessä, että he näkisivät meidän hyvät työmme, ja kunnioittaisivat meidän Isäämme, joka on taivaissa.** Se on myös täysin vastakkaista uskon luonnolle, jonka ominaisuus on se, että se kokonansa muuttaa ihmisen, tekee hänet uudeksi luontokappaleeksi ja antaa hänelle sekä halun että kyvyn elää Vapahtajalleen kunniaksi ja mieliksi maailmassa. Vaan tässä Paavali puhuu niistä ihmisistä, jotka eivät vielä uskon kautta Jeesukseen olleet tulleet Jumalan lapsiksi. Heitä hän varoittaa uskomasta tai kuvittelemasta sitä, että he hyvien töittensä kautta voisivat hankkia itselleen autuuden; sillä se olisi turhaa. Sillä tavalla juutalaiset tekivät työtä Paavalin aikana, että he halusivat pitää Mooseksen lain ja sen kautta ansaita itselleen vanhurskauden ja autuuden. Sitä vastaan Paavali kiivaudella saarnaa ja osoittaa heille, etteivät he suinkaan sillä tavalla voineet tulla vanhurskaiksi, sillä he eivät voineet pitää lakia. Vielä tänäkin päivänä löytyy monia, jotka riippuvat töissä, jotka joko ajattelevat tulevansa autuaiksi nuhteettomuutensa ja kunnollisuutensa avulla, tai myös siten, että heidän omatuntonsa herää, ja he kauhistuvat syntejensä, mutta he eivät mene Jeesuksen tykö, vaan sen sijaan paljon mieluummin etsivät väärää lohdutusta joko ulkonaisissa hartauden harjoituksissa tai myös pyrkivät omin voimin parantamaan itseänsä ilman, että etsisivät syntien anteeksiantamusta ja voimaa pyhään elämään Jeesuksen veressä. Paavali sanoo etteivät sellaiset tule vanhurskautetuiksi, vaan ne, jotka hellittävät kaikesta omastansa ja pakenevat ainoastaan Jeesuksen tykö, joka tekee ne jumalattomat vanhurskaiksi, ne tulevat vanhurskaiksi. Kuka nyt näkee itsensä jumalattomaksi, oppikoon tästä, missä hän voi saada anteeksi kaikki; sillä Vapahtaja on kantanut sellaisen ihmisen synnit ja maksanut niiden kaikkien edestä. ” **Sillä hän on sen, joka ei mitään synnistä tietänyt, meidän edestämme synniksi tehnyt,**” (se on: Hän on kohdellut Häntä syntisenä ja antanut Hänen kärsiä syntien rangaistukset), ” **että me hänessä tulisimme siksi vanhurskaudeksi, joka Jumalan edessä kelpaa.**” 2. Kor. 5: 21. Tähän Vapahtajaan, sanoo Paavali, pitää meidän uskoa. Ihmisen pitää käsittää uskallus Häneen, heittää kaikki hätänsä Hänen päälleen ja ajatella: Herra Jeesus! Sinäpä olet kantanut minunkin syntini, Sinä olet myös täyden tehnyt minun edestäni! ah anna silloin Sinun veresi ja kuolemasi huutaa armoa minullekin vaivaiselle! Joka käy tätä tietä, hän tulee vanhurskaaksi. Kaikki hänen syntinsä poispyyhitään ja puhtaaksipestään

2. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

Jeesuksen veressä, ja siitä päivästä on hän Jumalan perillinen ja Kristuksen kansaperillinen.